

VRATA SO SE ODPRLA, VSTOPILA SEM V NOVI SVET

Življenje. Aaeesha – polna življenja. Kaj pomeni živeti? Bežati, se skriti, čakati? Premalo ljudi pozna pravi občutek polnega življenja. To, da dihaš, še ni življenje, zapomnite si. Ljudem je treba dati kaj več kot prostor. Predvsem potrebujejo mir.

Tiste noči je bilo kar hladno. Po tednu dni plutja po Sredozemskem morju nas je 20 do kosti premraženih in lačnih pribežnikov tovorniška ladja odložila na obali Sicilije. Seveda se nihče od nas ni prav dobro zavedal, kje smo pristali, vendar nismo bili prestrašeni. Vseživljenjsko bežanje pred vojno te precej opogumi. Gotovo smo zdaj na varnem. Vsaj na varnejšem kot prej.

V naslednjih dneh sem spoznala veliko novega. Sploh si ne bi mislila, da obstaja zunaj arabske vojne kaj drugega. Tista puščava je bil moj svet in po svoje sem se v štirinajstih letih življenju tam že privadila. Rahlo stresno, kot v službi, ko ne veš, kdaj te bo šef prišel preverit, ali v grozni gneči na ulici, ko moraš ves čas paziti, da se tvoja torbica ne izgubi v rokah tatu. Le da se v Iraku vsak trenutek lahko izgubi tvoje življenje. Zastrahujoče, a resnično.

Prvih nekaj dni v Italiji je bilo kar napornih. Ko smo postali pravi državljani tega čudovitega otočka, se idealizirana podoba o Evropejcih še zdaleč ni začela podirati. Prej bi lahko rekla, da se je začela potapljati, kot Titanik, le da sem morala sama ostati vedra in polna upanja, kar potniki te veličastne ladje niso bili. Pripoved o največjem britanskem potniškem prekooceanskem parniku in ljubezenski zgodbi, ki se odvije na njegovi prvi in zadnji plovbi, spada med moje najljubše, na mah sem jo prebrala. Toda zdi se mi, da posadka ne bi smela izgubiti upanja. Slednje je edina stvar močnejša od strahu. To mi je Ame (mama po arabsko) velela vsakič, ko sem v njenem naročju objokana poskušala najti srečo, ljubezen, predvsem pa mir. Če imaš mir, imaš veliko, tudi zato vsak dan lažje premagujem napore in stiske, ki mi jih prinese evropejsko življenje, ker sem se tu dolgo počutila kot v raji. To je popolnoma drugi svet. Pestrejši, zanimivejši, lepši. Pa kljub temu se sodelavke vsak dan pritožujejo nad slabim vremenom in polomljenimi nohti.

Ni mi bilo lahko, a se tegobam pravzaprav nisem nikdar pustila prevzeti, ker sem bila kljub vsemu v novem, boljšem svetu. Verjetno se moram zgolj privaditi, sem si mislila. Niso me pokopali prezirljivi pogledi finih gospa na ulicah, zavrnitev šoferja avtobusa, ko sem se želela zapeljati z mestnim avtobusom, niti jok pretresenih otrok, ki sem jih srečevala, ko sem se v službo več kilometrov daleč, zaradi šoferjevih predsodkov, morala odpraviti peš. V času iskanja prvega zaslužka na Siciliji sem namreč res izgledala porazno. Ker me je ves čas zeblo (temperature v primerjavi z azijskimi so se zdele nevzdržne), sem se oblačila v prav vse, kar mi je prišlo pod roke.

Ame sem neutrudno pogrešala. Vsako noč, ko sem se od napornega prekladanja z ulice na ulico zgrudila na eni od uličnih klopi, sem razmišljala o njej. Gotovo me gleda z ene od zvezd, sem si mislila, in čaka na moj приход. Kaj se je z njo pravzaprav zgodilo, nikoli nisem izvedela, v spominu mi je ostalo le njeno vedno toplo naročje in še toplejši glas, ki me je s svojo mehko in ljubezenskim pridihom vselej pomiril. Mati je bila moje vse, od vzornice do skrbnice, zaščitnice do zaupnice. Nato pa je kar naenkrat ni bilo več ob meni. Prisežem, kot strela z jasnega so nas neko sončno jutro vkrcali na tovorniško ladjo in odpeljali. Ostala sem sama. A sklenila sem,

da bom skupaj z mamo in šotorom v Iraku pustila tudi jok in domotožje. Spomin na mojo zvezdico je še vedno ostal, moje srce pa se ob njem vsakič znova ogreje.

Kot novopečena Italijanka sem doživela marsikaj. Svojo nedolžnost sem izgubila kmalu. Mnogo prekmalu. Zgodilo se je nekega deževnega popoldneva pri mojih šestnajstih, ko sem se pred kapljami želela skriti v nekem skladišču. Bilo je hladno, smrdelo je po vlagi in alkoholu, razlitem po tleh. Kup razbitih steklenic in razmetanih škatel ... Še danes mi je žal, da nisem posumila, da nisem sama, ko sem kar naenkrat vdihnila hlape iz belega robčka ter izgubila zavest. Naslednje jutro me je vse bolelo, po alkoholu sem smrdela tudi sama, prvič po odhodu iz domačega kraja sem se razjokala. Prav tam, sredi skladišča, v kratki majici in spodnjih hlačkah. Ni me več zeblo, pravzaprav mi je bilo neznansko vroče. Žgal me je čudno pekoč občutek, počutila sem se, kot da sem odpadek. Samo predmet, ki se ga želijo vsi izkoristiti in znebiti. Modrice in občutek razparanega telesa so se zacelili, gnus do sebe pa ne. Čudovita ideja o ljudeh razvitejših držav je tistega jutra začela propadati. Potrebovala sem nekaj močnega, nekaj, kar me bo spet postavilo na noge. Sledili so namreč tedni depresije in izgubljanje volje do življenja, kar me je kot osebo močno zaznamovalo. Prišlo je do prvih poskusov samomora, kraje, drog, vse, kar mi je dajalo občutek oblasti, me je navduševalo. Končno sem lahko tudi jaz odločala o svoji usodi. Nihče me ni v nič prisilil in za modrice, ki so mi jih zadali kasneje, po tisti noči, sem bila nekako hvaležna. Prigarala sem si jih sama. Vest, ki me je pekla, je bila upravičena. Kriva sem. Končno.

Že od prvega dne, ko sem ugledala sonce bohotnega severa, sem se spraševala: smo res nekateri rojeni za beg? Zakaj je v moji domovini vojna, tu pa mir? Nikomur nismo nič storili, to je bilo praktično nemogoče verjeti. Nemogoče je večno trpeti posledice tujih sporov.

Verjetno bi si življenje vzela kar tam, sredi pločnika, tistega julija lani, če ne bi prestregla njegovega pogleda. Očarljiv temnooki mladenič me je pogledal. Pa ne na enak način kot ostali, njegov pogled se je srečal z mojim in ni ga odmaknil. Še več, ustavil se je in me pozdravil. Zaljubila sem se, preden sem se dobro zavedala dejstva, da se že več kot pet sekund pogovarjam po italijansko, z Italijanom. Nekaj pa sem se le naučila v teh letih brodnje po neusmiljenem novem svetu.

Danes sem srečno poročena. In imam službo, kdo bi si mislil. Robertov oče ima v lasti majhno kavarnico in tam z veseljem delam kot natakara. Kot prava Italijanka se srečujem z vsakdanjimi skrbmi, kot so gneče na cesti ali razmazana šminka in polomljen noht, a kljub vsemu ostajam zvesta sebi. Dnevno pomagam v društvu za pomoč migrantom in jim kot prostovoljka nudim tudi prenočišče. Robertu se je to glede na mojo preteklost zdela odlična ideja. Počutim se polnejšo. Sem človek, s svobodno voljo in široko odprta so mi vsa vrata v nove svetove.

ime in priimek avtorja: Kristina Mihelič, 9.a

mentorica: Katja Zver, mag. prof. slov. in lit. komp.

naslov šole: Osnovna šola Milana Šuštaršiča, Štembalova 2 a, 1000 Ljubljana